

ŠKOLÁK

ZŠ T. G. Masaryka
a MŠ Dolní Bousov

číslo 1
ročník pátý

Prvního září! Den, kdy se otvírají ty velikánské dveře všech škol a žáci s velikým nadšením a s radostí vcházejí ve svých přezůvkách do tříd a usedají do lavic. Ale devátého září je den, kdy do své školy vešli žáci dolnobousovské školy. Ano, devátého září v 8:00 byl sraz všech žáků, učitelů, rodičů, nových žáčků, jejich příbuzných a přihlížejících před naší krásnou, novou, skoro zcela zrekonstruovanou školou. ☺ Pan ředitel přednesl svůj každoroční projev a poté přivítal nové prvňáčky. Žáci se šli do svých tříd přivítat s třídními učiteli, dostali rozvrh a poslechli si nové informace. Abych řekla pravdu, tak moje jediná opravdová vzpomínka z toho dne je, že jsem šla chodbou až úplně na konec, kde na dveřích visela cedulka 9. třída. Chvíli jsem přemýšlela, jestli mám do těch dveří vstoupit jako dospělá deváčka, nebo jako ta pubertácká holka, a mé nedobrovolné rozhodnutí bylo, že jsem vstoupila jako pubertácká deváčka! A tak přeji i Vám, ať si tu školu užijete s radostí a zároveň i s rozumem. **GAZA**

A máme tu nový školní rok!

Po dlouhé době, každý s jiným množstvím ochoty, zasedáme do školních lavic a pomalu se rozkoukáváme po nových - starých prostorách naší školy. Hlavou nám probíhají otázky jako: co bude zítra k obědu, jak přežiju odpolední vyučování nebo jestli budu všechno chápat i za měsíc. Všichni jsme plní iluzí, očekávání a hledíme dopředu. Zajímá nás zítřek, ale přitom nikdy nemyslíme na to, co bylo včera. Zdá se mi ale, že je dobré se občas ohlédnout po tom, co se mi minulou neděli povedlo, jak jsem se před čtrnácti dny nasmála nebo jak před dvěma měsíci vyletěli do světa naši kamarádi, lonští devátáci.

Možná ne v naprosto detailním provedení mám před sebou obrysy pátku 24. června. Jemné šaty dívek, chvílemi i slzy ve tváři a letný úsměv na rtech chlapců, kterým letělo hlavou: „Jo, mám to za sebou!“ A měli kluci pravdu. Už pouze stačilo předvést se spolužákům a rodičům, babičkám a dědečkům. Na píseň z filmu Armagedon procházely dvojice žáků před zraky těch, kteří se na ně přišli podívat. Píseň byla boužel krátká, a tak procházely poslední dvojice za doprovodu ticha. Po projevu pana ředitele a pana starosty přečetli svou řeč, kterou se s námi loučili, také devátáci. Poté byli konečně vypuštěni do života. Bohužel dveřmi tělocvičny, místo bránou vedoucí pryč z pozemku školy. No co, i kdyby to byla třeba díra do pekel, někde se s tím být dospělákem začít musí. Tak snad se role téměř dospělých lidí zhostili dobře a vědí, že maturita čeká i ta dítka, co se učí jenom zřídkka.
Kudrt

Anketa: Jak se vám líbí naše nová škola?

Už o prázdninách mnozí z nás zjistili, že budova naší školy úplně změnila svou podobu. Dostala totiž nový kabátek. Novou omítku. A protože se reakce lidí mnohdy velmi lišily, rozhodly jsme se udělat jakousi statistiku. Oslovily jsme padesát lidí různého věku a ptaly se, co říkají nové omítce. Většině lidí se nelíbí fialová barva kolem oken. Já osobně si to také myslím.

Káťa, Viktorka

- Omítka se mi líbí: 20%
- Jde to: 28%
- Bez fialové by to bylo hezčí : 34%
- Nelíbí se mi: 18%

MILÍ PRVNÁČCI!

Tak jakpak se vám líbí škola? Co se vůbec ptám, máte to tady vlastně dooost dobrý. Když jsme šli do první třídy my, tak to tu vypadalo úplně jinak. A vy tu teď máte školu, zatím tedy alespoň půlku, krásnou, vymalovanou, nové třídy ... prostě téměř novou. Je to pro vás asi šok teď každý den brzy vstávat, nekoukat na pohádky, nehrát si a dělat s rodiči domácí úkoly a připravovat se na vyučování. Ale chodit do školy má i světlé stránky! Poznáte spoustu nových kamarádů a kamarádek, objevíte konečně něco nového, zažijete spoustu legrace, vydáte se na výlety a hlavně se něco naučíte. Něco, co budete potřebovat, až budete dospělí. Teď ze začátku se vám učení bude zdát lehké, ale stejně musíte dávat pozor a vydržet. Později začne být učivo čím dál těžší a nakonec budete muset učení dohánět. Brzy se budete učit písmenka, začnete číst a naučíte se počítat. Paní učitelka bude potřebovat hodně trpělivosti, aby vás všechno naučila, a tak ji nesmíte zlobit. A neváhejte se jí na cokoli zeptat. Udělá jí radost, když uvidí, že se o něco zajímáte. Já si toho z první třídy moc nepamatuji, ale něco málo vám napíšu. ☺ Když nastoupila do školy naše třída, byli jsme všichni ze začátku celí vyjukaní. Když jsme se začali učit psát písmenka, psali jsme nejprve tužkou, později tomu, komu psaní šlo, dávala paní učitelka bombičkové pero. A každý den nám kontrolovala penály, jestli máme okrouhané pastelky a vše pořádku.

Milí malí prvňáčci, tak vám všem přeji všechno nejlepší, samé pěkné známky, hoodně úspěchů a také abyste byli zdraví a neměli moc zameškaných hodin. A aby se vám ve škole moc a moc líbilo. ☺ Terka Zítková

Ptáme se prvňáčků:

- **Těšili jste se do školy? Baví vás to tu?**
- **Co se vám ve škole líbí? Jaký předmět tě nejvíce baví?**
- **Umíte už něco nového? Co například?**

Adéla Michnová: Líbí se mi barva školy, záchody a třída. Na školu jsem se těšila, baví mě to tu, hlavně matematika. Učíme se číst a dopravní značky.

Natálie Žižková:

Líbí se mi třída a škola. Moc mě to tu nebaví. Nejlepší je tělocvik. Naučili jsme se počítat a číst.

Alžběta Bartková: Líbí se mi barva školy a třída. Ano, baví mě to. Všechny předměty mě baví. Naučili jsme se psát písmenka a číst.

Filip Šouta: Líbí se

mi kamarádi, barva a třída. Ano, baví. Ano, výtvarná výchova a tělocvik. Naučili jsme se psát písmenka.

Josef Hruška: Líbí se mi přestávky, že mám hodně kamarádů. Moc jsem se netěšil, zatím dobrý. Ano, tělocvik, protože jsem byl ve školce nejrychlejší. Učíme se písmenka.

Dominik Vávra: Líbí se mi tělocvik a třída. Naučili jsme se počítat.

SanulQa

Rozhovor s paní učitelkou *VENDULOU BUDÍNOVOU,* která začala letos v září učit na naší škole.

Paní učitelko, nedá nám to nezeptat se. Chtěla jste už jako malá učit?

Ne. Chtěla jsem pracovat v knihovně nebo knihkupectví. Knihy jsou mojí zálibou dodnes, jen se s lety mění můj literární vkus.

Hrála jste si jako malá na učitelku?

Asi ano, s kamarádkami. Více si ale pamatuji „bojovky“ se starším bratrem.

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Jičíně, s malými přestávkami zde žiji celý život.

Kde jste studovala? Jaké obory?

V Hradci Králové, učitelství pro 2. stupeň ZŠ, obor fyzika - přírodopis.

Kde jste učila, než jste přišla k nám?

ZŠ a MŠ v Libáni.

Bavily vás vždy předměty, které učíte dnes? Chodila jste ráda do školy?

Přírodopis mě bavil vždy, na gymnáziu mě poněkud zaskočila středoškolská fyzika. Shodou okolností jsem ji nakonec vystudovala na VŠ. Jak se říká: „Odříkaného chleba největší krajíc“. Ano, školu jsem měla ráda.

Co učíte nejraději?

Mikroskopování. I odpůrci vzdělávání se rádi podívají na svět jinýma očima.

Kdybyste nebyla učitelkou, čím tedy?

Kdo ví? Určitě bych zvolila zaměstnání, které by mě naplňovalo.

Byla byste ochotná prozradit něco o své rodině?

Jsem vdaná a mám dva syny. Starší Adam chodí do třetí třídy, Tomáš je prvňáček.

Zajímalo by nás, čemu se ráda věnujete, jaké jsou vaše záliby?

Knihy, práce rukama, jídlo, příroda, věda. Nehleďte na pořadí.

Dozvěděli jsme se o vás, že jste velice šikovná. Kde jste se to všechno naučila?

Nejsem si jistá, čeho přesně se týkají vaše informace o mé šikovnosti. Jsem velmi tvrdošíjný samouk.

Nastoupila jste na naši školu v době, kdy ještě není hotová rekonstrukce a učí se ve ztížených podmínkách. Už jste si zvykla?

Pro mne není až tak podstatné prostředí, ale lidé, se kterými se setkávám. Přijetí bylo velmi vlídné, a tak jsem si zvykla poměrně rychle. A nová škola, to je bonus.

Letos jste třídní čtvrtáku. Nejsou na vás moc malí? Asi jste zvyklá na starší děti. Jste se svou třídou spokojená?

Práce s dětmi na 1. stupni je samozřejmě jiná. Musela jsem ubrat na svém rychlém tempu. S dětmi se učíme navzájem. Pro mne je to cenná zkušenost.

Jak vás přijali vaši noví kolegové?

Velmi mile s velkou dávkou shovívavosti k počátečním přešlapům.

Ptaly se Kája, BaQušQa

Paní učitelko, přejeme Vám, aby se Vám v naší škole líbilo a abyste tu byla spokojená.

Návštěva cirkusu SáraBartalská

Zážitek z dětství? Dodnes si vybavuji den, kdy jsem s rodiči navštívila proslulý cirkus Berousek.

Od toho dne, co mi mamka řekla, že tento měsíc navštívíme cirkus, a když jsem se dozvěděla, že se tam budou předvádět různí artisté a klauni a že uvidím spoustu cvičených zvířat jako třeba – opice, slony, lvy a medvědy, nemohla jsem se dočkat. Nemluvila jsem o ničem jiném než o cirkuse. Asi nejvíce jsem se těšila na medvědy jezdící na koloběžce a na klauny. Byla jsem tím dvouhodinovým představením jako posedlá. Stále dokola jsem se ptala, jak dlouho ještě musím čekat. Ani dospát jsem nemohla. Byla jsem tak neodbytná, až to rodiče štkalo. A konečně ten den přišel! Několik hodin jsem se česala, převlíkala a činčala, až nastalo odpoledne a my jeli. Za chvíli jsme stáli před cirkusem. Usmívala jsem se od ucha k uchu. Měli jsme ta nejlepší místa. Červená kožená sedadla v první řadě! První vystoupení patřilo klaunovi Edovi. Eda si vybral pár dětí, které se mohly zapojit do jeho show. Uprostřed manéže už stálo několik dětí a Eda si měl vybrat poslední. A co neudělal? Vybral si mě. Přišel ke mně, usmál se tím největším úsměvem, který jsem kdy viděla, a snažil se mě vzít za ruku a přimět mě, abych vstala a následovala ho do manéže k ostatním. Nejspíš byl jeho úsměv až moc vlídný, ale ve mně vyvolal naprosto opačnou reakci, než by každý čekal. Místo abych byla šťastná, že si vybral právě mě a rychle šla za ním, zarazila jsem se a ani se nepohnula. Znovu mě pobídl a to už máma věděla, že je zle. Mně se na tváři ukázaly první slzy. Za pár vteřin jsem se už topila v slzách a choulila se k mámě, která se mi se od srdce smála. Dnes už se tomu směji i já a možná i ten klaun Eda, který byl tenkrát stoprocentně vyvedený z míry.

Závody

Vzpomínám si na své první závody v Jičíně.

Bylo mi asi sedm a měla jsem jet v sobotu na závody v horolezectví do Jičína. Asi týden před závodem jsem se vsadila s Honzou, že se umístím na lepším místě než on. Sice jsem pochybovala, že ho dokážu porazit, ale doufala jsem v to.

V sobotu ráno, kousek před Jičínem, jsme uvízli v zácpě. Začínala jsem se bát, že to prošvihnu. Naštěstí jsme na závody nakonec dorazili, bohužel půl hodiny po začátku, ohlásili jsme se. Věra mi stručně vysvětlila pravidla. Chlapci lezou první. Koukám se na kluka, který je ve stejné kategorii jako Honza, ale lézt neumí vůbec. Rozhlédla jsem se kolem sebe a uviděla pár holek z mé kategorie. „Ty holky nikdy neporazím,“ řekla jsem zklamaně, protože jsem nechtěla prohrát sázku. V tu dobu mi šlo spíš o to, abych vyhrála sázku. Na umístění v závodech a postupu do Prahy mi tolik nezáleželo. Jako další lezl Honza, byl dobrý, ale stejně udělal mnoho chyb. Pár chlapců se při lezení lehce zranilo, když se snažili o lepší výsledky.

Holky byly obratnější, opatrnější a samozřejmě lepší a rychlejší. Když jsem přišla na řadu já, byla jsem nervózní, protože ostatní holky byly skvělé. Vylezla jsem stěnu a myslela si, že to už nemohlo být horší. Hrála jsem si s kamarády ve druhé části haly a odevzdaně čekala na vyhodnocení.

Byla jsem velmi překvapená, když mě vyvolali na stupínek vítězů. Skončila jsem na krásné třetím místě. Vyslala jsem škodolibý úsměv Honzovým směrem. Doufala jsem, že se neumístil lépe.

Byl naštvaný, když vyhlásili i kluky. Ocítl se až na dvanáctém místě.

Na příští horolezák přišel celý v růžovém. Tak zněla naše sázka. Oba nesnášíme růžovou. Od té doby jsem na závodech Honzovi vždy vyfoukla třetí místo.

Kateřina Nováková, 8. tř.

JÁ A JUSTIN BIEBER

Sen je něco jako život, kde vám je fajn, ale kde prožíváte i noční můry. Já jsem měla skvělý sen.

Sehnala jsem lístky na koncert Justina Biebera. Byly tři a já jsem chtěla vzít Káťu a Míšu s sebou.

„Holky! Mám překvapení!“ zastavila jsem se na chodníku a čekala, co odpovědí. „Jo? A jaký?“

chopila se slova Katka. „Něco jsem sehnala a chci vás vzít s sebou. To něco jsou lístky na koncert Justina Biebera!“ Čekala jsem reakci, která otřese celým Bousovem, ale holky na mě koukaly

s vykulenýma očima a otevřenou pusou. Pak se Katka probrala a lomcovala mnou:

„Kde jsi je vzala? Tos to nemohla říct dřív? A vůbec, kdy to je?“ Když jsem se vyprostila z jejího sevření, pyšně jsem odpověděla: „Takže ... je to v sobotu, v O₂ aréně a máme druhou řadu!“ Problém byl v tom, že mě Katka samou radostí začala honit, až mě, k mé smůle, chytila a dusila v objetí.

V sobotu stála před arénou ohromná fronta. Snad až k Václaváku. Ani přes dav lidí jsem nemohla přeslechnout Katčin křik: „Klárko! Héj, Klárko!“ zamávala jsem na holky a ony se ke mně rozeběhly.

„Jak .. se .. tam .. dostaneme?“ zeptala se mě udýchaná Míša. „To sice nevím, ale nějak se tam vetřeme,“ zavelela jsem k chlápku, který stál před vchodem.

Konečně jsme seděly na svých místech ve druhé řadě. Když začali hrát první písničku a na podiu se objevil Justin v kombinaci fialovobílé, všechny holky (Belieberky) ječely a skákaly. Chtěla jsem to taky zkusit, jenomže mě popadla nějaká ženská a táhla mě k podiu. „Chceš být ta, co už nebude sama?“ zeptala se s úsměvem na rtech. „Jo, jo, jo!“ začala jsem kývat jako pominutá.

Vešla jsem na podium jako „One less lonely Girl“ a sedla jsem si na židličku uprostřed obrovské scény. Justin ke mně přišel s kyticí růží a pohladil mě po tváři. Ani jsem si to nestihla užít. V tom nejlepším jsem se probudila.

Klára Podzimková, 8. tř.

KARLOVÝ VARY – MĚSTO LÁSKY

aneb

JAK SE MŮŽE PŘISTĚHOVALEC ZAMILOVAT

Milí čtenáři. Letos vám přinášíme novinku – román na pokračování. Píše ho **Katka Horylová** a moc se jí to daří.

Jak to tenkrát začalo /1. kapitola/

Rohatsko. Malá vesnička, ve které není škola. V této vesničce příběh začíná. Stojí tam maličký domeček, ve kterém bydlí opuštěný tatínek se svou dcerou Andreou. Mají malý obývací pokoj, ložnici, kuchyň, koupelnu a pokojík. Andrea má celý pokojík žlutý. Neobejde se bez svého malého pejska. Je to australský teriér a jmenuje se Daneček. Tak a teď taky něco o Andree. Andrea chodí do deváté třídy, a protože na Rohatsku nemají školu, musí dojíždět do Dolního Bousova. Má světle hnědé vlasy a hnědé oči a je jí 15 let. Má nejlepší a také jedinou kamarádku Verču. Je středa odpoledne a Andy jde s Verčou ven.

„Já už jsem zase dneska dostala trojku,“ svěruje se Verča.

„Hm.“ Andrea ji vůbec neposlouchá, je zasněná.

„Halo, svět volá Andy, proberte se madam.“ křičí Verča. „Co se zase stalo? Počkej, už vím, něco s Vítkem, že?“

„Jo, pozval mě na rande!“

„No to je super!“ odpoví otráveně Verča.

„Co, ty nemáš radost? Ty jsi ale kámoška, tssss!“

„Ale to víš, že mám. Já jenom že se poslední dobou chová nějak divně. Jako by ho něco trápilo.“

„Jo, a mně se zejtra chce svěřit,“ říká Andy šťastně.

„Ach jo,“ vzdychá Verča. „Ty jsi nejhezčí ze třídy, nejchytřejší a jsi šťastně zamilovaná. A já jsem hnusná, blbá a nemám kluka!“

Plesk! „Au, co je?“

„To máš za to, co jsi řekla! Za prvé nejsi ošklivá, za druhý nejsi nejblbější a za třetí kluka si najdeš.“

„No tak to bych teda chtěla vidět! Hele už je pozdě a taky chci být doma dřív než rodiče, abych se mohla *jako* učit. Tak papa ve škole.“

Jo, a píšeme zejtra z něčeho?“

„Jo, myslím, že z chemie, matiky, přírodáku a zeměku. Ale to je v pohodě, to už umím.“

„No tak ty, že jo? Ale já ne! No to až zjistí máma, tak mě zabije!“

„Tak ahoj.“

„Ahoj, Andy.“

Verča odchází domů a Andy neví, jestli má jít také domů. Vezme to okolo hřiště, ale nikdo tu není. Zamířila tedy domů. Tatínek ještě nebyl doma, a tak si Andy pustila televizi, lehla si na pohovku, přitulila se k Danečkovi a chroupala chipsy. Zrovna dávali pořad o zvířatech. Daneček zpozorněl a začal vrčet. Andy ho okřikla a Daneček přestal štěkat. Po půlhodině Andy i Daneček usnuli.

Najednou praskly dveře. Daneček se probudil a zpozorněl, byl to věrný ochránce. Tatínek přišel do místnosti, pohlídl pejska, políbil dceru na čelo a odešel do své pracovny. Tatínek Ondřej- to je jeho jméno, byl inženýr, chodil v kravatě a saku. Zrovna teď se mu práce moc nevedla a bylo možné, že ho každou chvíli vyhodí. A proto Andy tatínka nechávala o samotě.

Druhý den ve škole dostala Andy zase ze všech testů jedničky. Až na chemii. Chemie byl jediný předmět, který jí nešel. Ale dneska se jí nějak dařilo a dostala jedna mínus. Verča pokukovala pořád po Vítkovi. Nemyslete si, že se jí líbil, to ne, ona jenom chtěla zjistit, co s ním je. Andy se nezdálo, že by se choval jinak než dříve, ale Verča měla pořád divný pocit. No co, počká, až se sejdou, a potom se uvidí. Odpoledne ven nešly. Verča měla domácí vězení. Jenže Andy jinou kamarádku neměla, takže teď nevěděla, s kým má jít ven. Šla tedy domů pro Danečka a vydali na procházku.

Dvojité rande /2. kapitola/

Byl pátek. Konečně se Andy dočkala! Ve škole odbyla oběd a běžela, no, vlastně neběžela, ona přímo letěla domů. No jo, jenže: „Co na sebe?“ pomyslela si. Nějakou sukni a tričko, nebo raději tílko? Nakonec se rozhodla pro kratší bílou sukni a žluté tričko. A nesměla chybět žlutá čelenka a dva copánky. Napsala tatínkovi vzkaz, že jde ven a že neví, kdy se vrátí. A pomaličku šla k vrbě, kde se měli s Vítkem sejít.

Andy se přibližuje k lavičce pod vrbou a vidí, že na ní sedí Vít s nějakou dívkou. Už si vzpomíná, odkud ji zná. Ta holka chodí s Vítkem do třídy.

„Ale co tady děláš s Vítkem, když s ním tu mám rande já?“ myslí si Andy. Jde blíž a řekne: „Ahoj, Vítku a ty!“ Andy není upovídaná ani drzá, jen dokáže být drsná na ty, co jí nejsou sympatičtí. A tahle holka k nim rozhodně patří.

„Ahoj, co tady děláš?“ ptá se vykuleně Vítek.

„Měli jsme tady schůzku, vzpomínáš? Ve středu jsi ke mně ve škole přišel a říkal jsi, abych přišla v pátek pod vrbu. A teď se mě budeš ještě ptát, co tady dělám?“ pronesla našťavaně Andy.

„Ale on je tady se mnou, máš smůlu, už je zadaný, holčičko. Víš kolik je Vítečkovi? Je mu sedmnáct. A tobě? Tobě je takových čtrnáct,“ zapojila se do rozhovoru ta holka.

„Tak zaprvé, je mi patnáct a ne čtrnáct a zadruhé tady měl být se mnou a se mnou také chodí,“ namítla Andy. Teď se ozval Vítek: „Holky, no tak, přece byste se o mě nehádaly. Fionu, my si to vyřešíme o samotě. Souhlasíš Andy?“ „Tak to tedy ne! Pro tebe jsem už jenom Andrea a mezi námi už nic není. Já se o svého kluka nebudu s nikým dělit! To tedy ne! Co si o mně vlastně myslíš? Jsi ubožák, Víte!“ vykřikla Andy a utekla.

Celou cestu domů běžela a brečela. Před domem se zastavila a podívala se, kolik je hodin. Bylo šest. To už bude tatínek doma. Ale takhle ji nemůže vidět. Napsala tatínkovi esemesku, že bude spát u Verči a domů že přijde až zítra na oběd. Verčini rodiče to sice nechtěli dovolit, ale když Andy Verčině mamince vysvětlila, že má problémy s klukem, tak ji okamžitě zatáhla dovnitř. Andy vtrhla k Verče do pokoje zrovna v momentě, kdy psala domácí úkol z angličtiny a nahlas se rozčilovala: „Do písku! Jak mám tohle asi vědět?!“ „Chceš s něčím pomoci?“ zeptala se Andy.

„No, fuj, to jsem se lekla! Co tady děláš a jak ses sem dostala? Až to máma uvidí ...“ spustila Verča.

„Dost, stop! Tvoje mamka mě za tebou pustila a můžu tady spát. Ale pod podmínkou, že ti pomůžu s úkolama,“ zarazila ji Andy. „Tak se do toho dáme, ať to máme z krku. Co máš?“ „Angličtinu! Ta mi fakticky nejde. Nechápu, jak tomu můžeš rozumět. Vysvětlíš mi to?“ „Jasan!“ Holky udělaly úkol z angličtiny a potom se naučily ještě matematiku a zeměpis. Když byla konečně vhodná chvíle na to, aby Andy mohla říct Verče, proč je vlastně tady, otevřely se dveře a zpoza nich vykoukla Verčina máma s tím, že na ně dole čeká večeře. Tak jí to řekne až po večeři. K večeři měli špagety se sýrem a kečupem. Ty má Verča nejraději. Po večeři se musely jít holky vykoupat. Verča půjčila Andy pyžamo a mohlo se jít spát. Holky už ležely v posteli a Andy byla připravená začít mluvit, když vtom se rozlétly dveře a v nich stál Verčin táta. Přišel jim dát dobrou noc a řekl jim, aby už spaly. Verča zívla a zakoktala, že je už unavená a za pár minut usnula.

Andy nemohla usnout. Pořád musela myslet na Vítku. Měla ho pořád ráda. Ale copak jemu na ní záleželo? Ne. Záleželo mu jenom na té jeho Fionce. To je jméno, Fiona. Kdo ho vybíral? Já nedokážu být s jiným. Toto vše se honilo Andy hlavou. Byla zoufalá. Teď už věděla, co na něm Verča viděla – byl pořád zasněný. Určitě si představoval sebe a Fionu. Mizera! Bylo jí do breku. Usnula až ve dvě hodiny ráno. Ráno se probudila jako první Andy. Vzbudila Verču a ukázala na hodiny. Bylo už půl dvanácté! Andy se rychle převlékla a upalovala domů. Doma ji čekalo krásné přivítání od Danečka, ale tatínek nikde nebyl. Na stole našla vzkaz. Stálo v něm: „Musel jsem do práce, oběd si uvař, na večeři možná přijdu.“ Andy si oblékla zástěru a šla vařit. Udělala si omeletu. Po obědě se cítila hrozně unavená, a tak si šla lehnout.

NA BESEDĚ V KNIHOVNĚ

V úterý 11. 10. byli žáci 2. stupně na besedě se spisovatelkou Ivonou Březinovou. Paní Březinová nás seznámila s různými svými knihami, například **Holky na vodítku**. Tyto knížky vyprávějí o dívkách závislých na drogách, automatech či hubnutí. Paní spisovatelka každou z těchto knížek psala hodně dlouho, protože se musela s danou problematikou nejprve seznámit, navštěvovala nemocné v různých ústavech a dovídala se, čím prošli a co prožívají.

Další knížky, o kterých mluvila, byly literární cestopisy. Náměty dostala zadané z nakladatelství. Knihy líčí příběhy tří dívek - Simony, Fany a Nikol, které se vydávají po stopách Karla Hynka Máchy nebo Boženy Němcové. V knížce **Báro, nebreč** se holky vydávají do Ratibořic, kde se má natáčet film a Simona tam dostane malou roličku. Jak ví paní Březinová něco o filmu? Pracovala totiž u filmu jako komparsistka. Když nám dovyprávěla o knížkách, začala mluvit o Boženě Němcové a jejím neveselém životě.

Ivona Březinová

Narodila se v Ústí nad Labem, kde vystudovala gymnázium a Pedagogickou fakultu obor český jazyk-dějepis. Provádala se do Prahy, kde se jí narodily dvě dcery - Tereza a Veronika. Po skočení mateřské dovolené začala psát knížky pro děti a mládež. Její první knížka byla vydána v roce 1996 a jmenovala se Zrcátko pro Markétu. Autorka má na kontě přes 50 knih a už má náměty na další.

A co si můžete přečíst? Nabídka je široká: Holky na vodítku - jmenuju se Ester, -jmenuju se Alice, - jmenuju se Martina, Držkou na rohožce, Básník v báglu (o Máchovi), Báro, nebreč!(o Němcové), Blond'atá Kerolajn (o Karolíně Světlé), Pomeranče v podprsence, Začarovaná třída, Strážci světla - Gotické okno . . .
Ivona Březinová je také autorkou knih pro nejmenší čtenáře.

Po besedě jsme paní Březinové položily pár otázek:

Paní Březinová, jak dlouho Vám trvá napsat jednu knížku?

Někdy několik dní, někdy několik let. Podle počtu stránek.

Kdy jste začala psát knihy?

No ... docela pozdě, ve 29 letech.

Jak Vás to napadlo? Chtěla jste být spisovatelkou už odmala?

Ráda jsem si vymýšlela a vyprávěla příběhy. Hned co jsem se naučila psát, vymýšlela jsem básničky a pohádky, takže ano, už odmala.

Co Vás baví psát, jaké žánry?

Nejraději to střídám, když píšu pro malé děti, odpočinu si od těch velkých a zase obráceně.

Claire☺

Horror

Byla jsem si na sto procent jistá, že to nepřežiji. Telefon letěl a letěl, až se roztříštil o zem. Vymrštila jsem se do vzduchu a vyletěla jsem oknem ven. Po celou dobu mého letu jsem si zpívala písničku od Miley Cyrus: Party in the USA. „Hand's up the play my self. It's party in the USA.“ Zpívala jsem a přála si, aby mě někdo slyšel. Rozplácla jsem se jak široká tak dlouhá na něčem tvrdém. Au! S vypětím všech sil jsem se zvedla. Vzápětí jsem vytřeštila oči. Předě mnou se objevil velikánský obr značky Hummer. Šla jsem se podívat blíž. Prošla jsem uličkou uměle vytvořenou auty. Spatřila jsem něco na zemi. Vydala jsem se k tomu. Byl to ovladač. Vzala jsem ho do ruky. Byl velký a černý a měl spoustu tlačítek. Zmáčkla jsem prostřední tlačítko, na kterém bylo napsané „OK.“ Já teda rozhodně „OK“ nejsem, ale co. Ocítla jsem se kdesi v poušti. Řítil se na mě slon. Pádila jsem pryč. Nápor větru mi odvál ruce za hlavu. „Ááááá...“ ječela jsem. Slon už se mě chystal zašlápnout, ale vtom jsem se probudila. Tedy, neprobudila, ale byla jsem znovu nabitá, plná energie. Vybitá baterie je přece k ničemu. A tak jsem znovu byla doma.

B. Ouředníčková, M. Purš, K. Rudavská - 8. tř.

Příběh jednoho starého telefonu

Za sedmero zásuvkami, za sedmero dráty a za sedmero ústřednami žil byl starý telefon značky Tesla. Byl to nejstarší telefon v kraji. Patřil jednomu dědečkovi, který bydlel na samotě u lesa. Jednoho dne slavil dědeček 120. narozeniny. Dostal od pravnuka nový telefon Siemens. Dědečkovi nezbyvalo než starý telefon vyhodit. Protože nikde v okolí nebyly popelnice, vyhodil ho dědeček volně do lesa. Když telefon zjistil, že má svobodu, vydal se na cestu. Šel, šel a šel, až došel k ústředně. Tam se mu zastesklo, protože mu poslední tři dny nikdo nevolal. A tak šel blíž a zazvonil na dveře. Někdo otevřel a pozval ho dál. Telefon vešel. Poštovník mu později navrhl, že ho doveze do muzea, kde ho vystaví a každých pět minut bude moci zvonit. Telefonu se návrh líbil, a tak jej přijal. Nyní je šťastný, že ho dospělí obdivují a děti sledují, jak vesele zvoní. A ještě šťastnější byl, když se jednoho dne v muzeu ocitl i dědeček. A tak se starý telefon Tesla shledal se svým starým majitelem.

T. Zítková, J. Bechyně, D. Bergman, G. Koprnická - 8. tř.

CHIPS

I v letošním školním roce funguje na naší škole skupina dětí z CHIPSU.

Chips je projekt, který se zabývá řešením vztahů dětí mezi sebou. Pomáhá řešit konflikty, bojovat proti šikaně, naslouchat, poskytovat pocit bezpečí. Mezi každoroční akce patří např. loučení se školním rokem, rozcvička a pomoc při organizování karnevalu, přáníčka, organizování přednášek.

Na 1. stupni se třídy seznámily s tématy Šikana vs. kamarádství. Na 2. stupni např. Image nebo charakter, Závislosti a nuda, Vztahy a pornografie. Přednášky se konaly v jednotlivých třídách, kde pan Mgr. M. Fanta z občanského sdružení Slánka diskutoval se žáky na daná témata.

Tým CHIPSÁKŮ prošel školeními s psycholožkou Lenkou či policistou Petrem. Během těchto akcí jsme hráli hry a zažívali různé situace. Došli jsme k poznání, že každý jsme jiný, každému se líbí – nelíbí něco jiného.

Chipsáci se pravidelně střídají na službách, kdy chodí ve dvou nebo ve třech o přestávkách po chodbách a třídách. Děti se mohou svěřovat se svými trápeními, řeší tak své problémy, co je trápí ve škole, ale i mimo ni.

Projekt CHIPS je pro všechny děti přínosem. Mohou díky němu samy na sobě prožít, že život není bez problémů. A když se společnými silami podaří někomu pomoci, obohatí to všechny zúčastněné.

Mgr. V. Nocarová

Co je to CHIPS?

CHIPS bere většina lidí jen jako skupinu dětí, která řeší problémy nebo chodí po chodbách. Já osobně beru CHIPS jako tým kamarádů, se kterými trávím čas každou středu po škole, se kterými mám každý týden služby a také se kterými řešíme, co trápí druhé nebo co se děje v jednotlivých třídách. Byla pro nás přichystaná školení, kde jsme si zkusili různé situace a učili se, jak je řešit. Také jsme hráli různé hry a při tom všem jsem alespoň já zjistila, že se mám ještě hodně co učit. I to, že nejsem nějaký "prosík". Snažím se vcítit do problémů druhých a jejich problém vyřešit. K většině neshod dochází proto, že děti provokují druhé nebo dělají věci, které se podobají dokonce i šikaně. Takové chování k ostatním dětem se projevuje dost často. Pokud máš i ty problém, neváhej a přijď se svěřit jak k malým CHIPSÁKŮM, tak i k velkým. U nás je každý vítán.

SanulQa

JAKUB BECHYNĚ A JEHO ZAJÍMAVÝ KONÍČEK

✓ Od kdy se zajímáš o vláčky?

O železnici se zajímám už od tří let. S dědou jsme jezdili na výlety vlakem, protože děda kdysi na dráze pracoval a jeho rodiče měli s dráhou co do činění.

✓ Od kdy modely sbíráš?

Když mi bylo šest, dostal jsem svoji první modelovou železnici a od té doby sbírám modely lokomotiv v měřítku HO a později jsem se dopracoval i k velikosti TT. Jinak sbírám i jízdenky, jízdní řády a spoustu dalších věcí souvisejících s dráhou.

✓ Máš nějaký nový model?

Teď mám nový model lokomotivy ČSD T478.3 Brejlovec. Je to motorová lokomotiva, která dodnes jezdí po tratích českých drah. Jinak hrozně rád lepím papírové modely buď z ábíček nebo si kupuji sešitové vystřihovánky.

✓ Jaký je tvůj sen?

Mým asi největším životním snem by bylo vlastní muzeum železnice na Dolnobousovsku.

✓ Kde chceš do budoucna pracovat?

Chtěl bych pracovat jako strojvedoucí u Českých drah nebo u ČD cargo.

Ptal se Mát'a

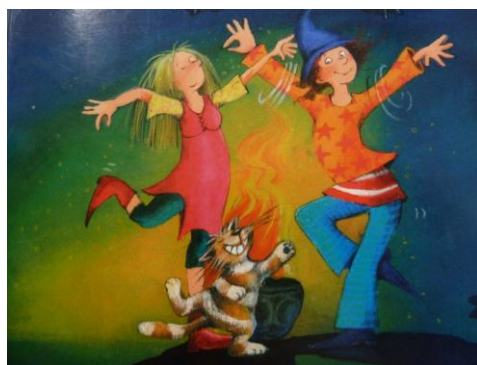

STOP testování na zvířatech!

Co si myslíte o testování na zvířatech? Já osobně to beru jako věc, která by měla být zakázaná. Jsem rozčilená na firmy jako je NIVEA, LOBELO, PALMOLIVE, L'oreal, ADIDAS, PERSIL atd. Proč takové známé firmy testují na zvířatech? Vždyť to se nedělá! Proč tyto firmy nezkoušejí své výrobky nějak jinak? Určitě to jinak jde. Také jste nevěděli, že značka Nivea, kterou si mažete každý den obličej, byla a je testovaná na zvířátkách? Já jsem to také nevěděla. Pak jsem se o to ale začala více zajímat a zjistila jsem, že ta zvířata umírají naší vinou. Řekněte sami. Dokázali byste zabít jakékoli zvíře holýma rukama? Pokud je vaše odpověď NE, tak vás prosím, zamyslete se nad tím, jakou značku kosmetiky používáte.

Kajuška

Více na www.protisrsti.cz

PŘEČTETE SI?

PŘEČTĚTE SI!

Thomas Brezina: Senza super párty

Tinka si dala úkol, že si za měsíc říjen vyzkouší všechna zaměstnání, která by chtěla v životě dělat. Přemýšlela, co by jí nejvíce bavilo. Nejdříve ji napadla herečka, architekt a chirurg. Po pár dnech vypustila architekta z hlavy, protože její otravný bratr si chtěl s Tinkou hrát. Chtěl stavět dům z kostek, a tak Tinka ochotně šla. Po chvíli zjistila, že byla chyba jít si hrát s bráškou a také zkusit dělat architektku. Poté přemýšlela nad chirurgem, ale k tomu neměla žádné přístroje, operační sál a to nejdůležitější - pacienta. Chtěla být ta, která vše splní a každý s tím bude spokojený. Jednoduše, chtěla být nejlepší. Ale tuto myšlenku také vypustila z hlavy. Dále přemýšlela o tom, stát se pečovatelem dravé zvěře. Uvažovala i o kariéře nadzvukového pilota, jenže nevěděla, jak by si zaměstnání vyzkoušela. A tak se rozhodla pro něco jednoduššího. Zkusí si práci soukromého detektiva. Po vyučování se zastavila v papírnictví. Koupila si blok a speciální propisovačku, která ve tmě svítila a se kterou se dalo psát na kámen, sklo a podlahu. Potom si koupila silnou lupu. Jako objekt pátrání použila svou rodinu. Všechno si zapisovala do bloku, který si koupila. Když měla vše sepsané, začala pátrat.

Knížka se mi moc líbila. Byla napínavá, jindy zase legrační nebo záhadná. Hlavně, když si Tinka hrála na detektiva. Líbilo se mi, že se svou vlastní sestrou vychází dobře. Zato se svými bratry moc ne, a to se mi líbí. Neustále se provokují, nadávají si nebo se pošťuchují. Autor vtipně popsal, jak se každý den hádají. Ale kdybych měla takové sourozence, asi bych je vystřelila na Mars.

SanulQa

ZÁBAVA ZÁBAVA ZÁBAVA **ZÁBAVA** ZÁBAVA ZÁBAVA ZÁBAVA

R	O	B	O	T	O	T	E	M	Í	S	A
P	Á	K	A	R	A	F	A	S	A	K	K
A	L	N	A	R	E	K	E	S	P	E	Č
K	P	D	A	T	E	L	V	A	A	K	O
L	O	M	P	K	Ý	M	K	O	L	I	K
Á	Á	L	A	T	L	O	A	Í	T	L	Y
B	C	H	O	L	Č	I	Č	K	A	K	T
O	R	M	V	Á	Č	E	P	V	K	R	A
L	E	Ý	R	E	Á	O	Í	K	U	V	R
D	A	E	L	E	L	R	K	B	R	A	A
A	K	U	Ř	E	O	S	K	O	N	E	V
T	B	T	N	E	K	A	U	M	Š	!	Á
E	A	O	R	O	T	K	A	R	T	Í	R
L	Ž	I	Č	K	A	K	L	E	B	A	K

Osmisměrka

Aktovka, brusle, brýle, datel, kabelka, kamera, kamna, karafa, kapka, klavír, kytara, kočka, kuře, kolo, koláč, konev, kočárek, kráva, košík, kapr, láhve, trubka, klíče, totem, žabka, traktor, sekera, robot, tlapa, ruka, pilka, kanár, poleno, motýl, obálka, mísa, lžička, lampa, letadlo.

Viola Kellerová

KDO BYLI?

1) Karel Čapek	a) astronom
2) Fred Astaire	b) malíř
3) Leoš Janáček	c) vynálezce telegrafu
4) Zdeněk Burian	d) spisovatel
5) Matěj Kopecký	e) loutkař
6) František Křižík	f) herec a tanečník
7) Samuel Morse	g) vynálezce obloukové lampy
8) Tycho de Brahe	h) hudební skladatel

(Výsledky: 1d, 2f, 3h, 4b, 5e, 6g, 7c, 8a)

Vážení čtenáři, připomínáme vám, že na naší škole probíhá v těchto dnech VÁNOČNÍ SBÍRKA na dárky dětem do Dětského domova v Mladé Boleslavi. Budeme vděční za každé sebemenší přispění. Děkuje. I.M.

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. I. Mendlíková, A. Kolková, G. Závorková, K. Horylová, K. Podzimková, K. Staňková, T. Zítková, S. Kalenská, M. Šrytr, V. Kellerová, B. Ouředíčková, V. Kalinová
 Ilustrace: J. Bechyně, M. Purš, K. Smandrová

Cena: 10,- Kč